

Marie Adams

Dům nového života

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2022 by Blanvalet Verlag,
a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, Munchen, Germany.
Translation © Věra Kloudová, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DAS HAUS DER HEBAMMEN
– SUSANNES SEHNSUCHT
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím Blanvalet,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe
GmbH, München, Germany,
přeložila Věra Kloudová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-980-4

Mé rodině

*Porodní dům v Kolíně nad Rýnem
byl založen v roce 1989. Mnohé věci
se skutečně udály velice podobně,
ale všechny postavy i četná místa,
jako např. Nemocnice sv. Vavřince,
jsou vymyšlené.*

Kapitola první

Kolín nad Rýnem, v březnu 1989

Susanne

Susanne si hřála ruce o hrnek s kávou a z okna ve čtvrtém patře Nemocnice sv. Vavřince pozorovala východ slunce. Slunce nad městem bylo krvavě rudé a nádherné, ale většina lidí ho neviděla, málokdo byl už touto dobou na nohou. Jen ti, kteří se starali o to, aby všechno fungovalo. Pekaři. Policisté. Záchranáři. Roznašeči novin. Zdravotní sestry. A porodní asistentky, stejně jako ona. A nikdo z těchto lidí neměl s největší pravděpodobností ani čas východ slunce pozorovat, protože pohledem sledoval ulici, nejbližší poštovní schránku nebo zraněného, o něhož musel pečovat. Ještě byl klid. Před dvěma dny nastal úplněk a způsobil, že praskly všechny plodové vaky, kterým už nazrál čas, a jen v této porodnici se ten den stal prvním dnem života hned pro dvanáct dětí. Výhled na východ slunce narušilo blikání majáčku. Nebo ne, nenarušilo ho, naopak, pomyslela si Susanne. Život také není žádný pokojný východ slunce, ale je to neustálý boj nekonečně mnoha okamžiků mezi životem a smrtí. A přesto Susanne vždy cítila útěchu, když pozorovala východ slunce. Slunce nakonec vyjde nad každým člověkem. I nad tím jedním, kterého už příliš dlouho neviděla a kterému právě nyní posílala tichý pozdrav.

Susanne se odvrátila od okna, aby mohla jít navštívit šestinedělky. V šest hodin se novopečeným maminkám poprvé přivázely postýlky s miminky – pokud si to přály. Většina

matek byla ráda, že mohou tak krátce po porodu alespoň v nemocnici přenechat krmení a přebalování sestrám. Všechna miminka ještě byla ve speciální zvukotěsné místnosti pro novorozence. Susanne při pohledu do ní viděla, jak leží jedno vedle druhého v malých postýlkách. Řada růžových dupaček a čepiček a pak řada miminek zabalených do světle modré. Susanne nikdy nevycházela z údivu, když viděla, jak některá z miminek spokojeně spinkají, zatímco jiná mají pusinky dokořán a křičí jako o život. Chodbou přicházela Antje, sestřička z novorozeneckého oddělení, a nesla tác plný lahviček.

„Pomůžeš mi nakrmit ty malé křiklounky?“ Antje se podívala na hrnek s kávou, který Susanne držela v ruce, jako kdyby si snad dávala drink, zatímco ostatní tvrdě makají. Susanne si na to už zvykla. Antje byla známá tím, že ve svých kolegyních vyvolávala pocity viny a špatné svědomí. Byla mladá, ctižádostivá, čekala stejně jen na to, až se dostane na medicínu, a milovala svou práci v nemocnici víc než ty právě narozené tvorečky.

„No jasně, přece kvůli nám nebudou trpět hlady!“ odpověděla Susanne, odložila hrnek a otevřela dveře. Ticho okamžitě skončilo. Na některých postýlkách byl nalepený lísteček, že matky chtějí kojit. Antje natáhla ruce k miminku v modrých dupačkách, jehož hlas dával tušit, že se stane operním zpěvákem nebo krotitelem lvů, zvedla ho a vložila mu savičku do pusinky. Susanne zvedla z postýlky malý uzlíček, který jen tak pofňukával, vložila si ho do náručí a nabídla mu lahvičku.

„Ahoj, Nicolko,“ zašeptala Susanne při pohledu na náramek, díky němuž nemohlo dojít k záměně dětí. Susanne byla přešťastná, protože za těch patnáct let, během nichž pracovala jako porodní asistentka, k tomu ještě nikdy nedošlo. Přínejmenším ještě žádní rodiče nepojali podezření a nepustili se do pátrání, ale s úplnou jistotou se to

samozřejmě říct nedalo. Novorozeně se na Susanne dívalo maličkýma hnědýma očima připomínajícíma knoflíky. Zpod čepičky vykukovalo několik měděných vlásků. Jaký život asi toto děvčátko čeká? Jsou cesty jejího života už dány, nebo bude muset být svého štěstí strůjce? Nebo jím bude smět být? Nicole se narodila během poslední směny, takže Susanne její matku ještě neznala.

Někdo rozrazil dveře. Stála v nich vrchní sestra Hilde, která se navzdory svým tělesným proporcím pohybovala rychle a obratně jako lasička.

„Susanne, tady jsi! Tohle má dělat Antje. Tebe potřebují na porodním sále, a to hned!“

I když se Hilde tvářila ustaraně, položila Susanne miminko opatrně zpátky do postýlky, vyšla za vrchní sestrou a pak společně pokračovaly chodbou k sálu.

„Na operačním sále je doktor Kramer a s tou ženou něco není v pořádku. Nehledě na to se stejně nemáš co starat o miminka. Je úplně jedno, že křičí a chtějí mlíčko – ještě u nás žádné hlady neumřelo! Kdežto ženám jde často o život! Je to tak! Dobrý bože, jak já jsem šťastná, že jsem si život takhle nezkomplikovala!“

A mluví jako kulomet, i když běží po chodbě, pomyslela si Susanne.

„No, zdá se, že mnoha ženám to dělá spíš radost. Na šestinedělí leží jedna paní už se třetím dítětem a včera prohlásila, že si je jistá tím, že přijde ještě jednou,“ odpověděla Susanne. Sama byla nyní ve čtyřiatřiceti letech ve věku, kdy se jí stále více lidí ptalo, jestli se nechce místo dětí cizích lidí starat raději o vlastní. A protože jen pouhé pomyšlení na to bylo tak bolestné, že o něm nemohla s nikým mluvit, byla ráda, když mohla jednoduše odpovědět, že jí prostě chybí vhodný partner. Chybí jí muž? Když kolem sebe viděla šťastné páry, uvědomovala si, že láska

a šťastná rodina jsou možné. Ale také to, že v jejím životě se něco hodně nepovedlo.

Sestra Hilde na ni na okamžik skepticky pohlédla, jako by dokázala číst myšlenky. Pak ale jen zakroutila hlavou.

„Po třech dětech ještě čtvrté? Může si za to sama. Slevu na jízdném dostane, i kdyby měla jen tři.“

Může si za to sama. *Můžu si za to všechno taky sama?*, ptala se Susanne sama sebe cestou na porodní sál a snažila se myšlenkami připravit na budoucí matku, která měla potíže.

Ó já, téhle mamince není vůbec dobře, pomyslela si Susanne, když vstoupila na sál. Těhotná žena už měla na sobě nemocniční košilku, která se zavazovala jen vzadu v týle, takže byl vidět celý zadek. Ležela na posteli a ruce si držela před očima, jako by jí příliš jasné světlo způsobovalo bolesti hlavy.

Susanne přistoupila k posteli a položila ruku na rameno mladé ženy, která se na ni podívala jako laň zamotaná do ostnatého drátu, ve kterém uvízla.

„Já jsem Susanne, vaše porodní asistentka, mám teď službu.“

Aby ženu neznepokojila vyptáváním, podívala se do těhotenské průkazky ležící na nočním stolku a prolistovala ji. Těhotenství nebylo ničím nápadné. Jmenovala se Anita Bergerová.

„Chci lékaře. Myslím, že umírám. Pukne mi lebka.“

Susanne vzdychla. Lékaře chtěly skoro všechny. A skoro všechny si myslely, že umřou. Obojí byl většinou nesmysl.

„Doktor Kramer hned přijde, do té doby se o vás postarám já.“

Anita Bergerová přikývla a položila si opět ruce na oči. Podle sestry Hilde ji přivezli se silnými porodními bolestmi a ty bývají obvykle intenzivnější než bolesti hlavy.

„Přijela jste sama?“ Susanne navlékla Anitě na levou paži manžetu tlakoměru.

„Ano, taxíkem. Můj muž je v práci. Nechtěla jsem ho rušit. Ale položila jsem mu na stůl lísteček.“

Budoucí otcové bývali u porodu jen zřídka, a když, chodili neustále sem a tam po chodbě. Někteří si tam dopřáli dokonce i cigaretu nebo láhev piva. Susanne si vzpomínala na jednoho dlouhovlasého muže v kalhotách do zvonu – kouřil jointa a domáhal se možnosti doprovázet svou přítelkyni na porodní sál. Susanne, tenkrát s čerstvě získaným diplomem stvrzujícím povolání porodní asistentky, mu to dovolila, ale drogu samozřejmě musel nechat venku.

Doktor Kramer, vedoucí lékař, považoval přítomnost otců na porodním sále za *nevhodnou*, přestože stále více nemocnic muže povzbuzovalo k tomu, aby se porodu účastnili. Ale našťástí měly porodní asistentky v nekomplikovaných případech hlavní slovo.

„Po práci se určitě ihned vydá za vámi, a když budete mít štěstí, budete už chovat děťátko v náručí.“

Susanne viděla, jak Anita leží s pokrčenýma nohama pod dekou, horní část těla lehce napřímenou. Musí jí hned prohlédnout intimní oblast, přestože s ní nepromluvila více než tři věty. Susanne by jí byla ráda nechala více času, ale sestra Hilde měla nejspíš pravdu. Něco tu nesedělo. Krevní tlak 190/110. Bolesti hlavy. Barva v obličejí. Zkoumat, jestli má v moči bílkovinu, aby se potvrdilo podezření, bylo téměř zbytečné.

„Můžu se vám podívat na nohy?“

Anita Bergerová se krátce hystericky zasmála.

„Proč ne? Když mě bolí téměř všechno, jenom nohy ne.“

Susanne odhrnula peřinu. Neměla srovnání, jak vypadá tato budoucí matka jindy – ale přestože se na ni dívala pohledem Bambiho, tohle žádné útlé lání nohy nebyly.

„Můžu?“ dotkla se bérců. Anita přikývla.

Susanne zmáčkla kotníky. Důlky tam zůstaly, a to vůbec nebylo dobré znamení. Otoky, další známka gestózy. Nenápadně zmáčkla zvonek, který měla v kapse, aby se v sesterně rozezvučel alarm. Alarm, který měl co nejrychleji přivolat lékaře. Pokud Anita Bergerová nepodstoupí co nejdříve císařský řez, najde tady otec večer nejspíš jen prázdnou postel.

Carola

Carola jako každý jiný pracovní den procházela kolínským nádražím. Chvilí přemýšlela, jestli si má v kavárně *Eduscho* dopřát šálek kávy – mohla by si na deset minut stoupnout k některému z vysokých stolů, z bílého porcelánového hrnku usrkávat naprosto skvělou kávu a vdechnout vůni čerstvě mletých kávových zrn. Rohlíček ke kávě by taky nebyl špatný. Carola teprve teď cítila, jak jí kručí v žaludku. Přitom dnes už namazala šest chlebů se salámem a sýrem, k tomu nakrájela na kousky tři jablka. Ale to vše putovalo do krabiček na svačinu pro děti. Sama vypila jen zbytek Stefaniina kakaa, zatímco Thomas a Maike se hádali o to, kdo si jako první posype cornflaky cukrem. Přitom byl otvor v dóze s cukrem dostatečně velký na to, aby se do ní vešly dvě lžičky současně. Carola se usmála. Obě její mladší děti si vždycky našly důvod k hádce, ale za pět minut se zase usmířily. Bylo to věkem? Když se Carola hádala se sestrou, většinou rychle ustoupila Carola, ale někdy se kvůli hloupé sestřině poznámce zlobila ještě celé týdny. Naposledy se pohádaly před třemi dny.

Carola sjela schody dolů k městské dráze a nastoupila do linky 18 směrem na náměstí Ebertplatz – ovšem aby stihla kávu, musela by bývala jet o jeden vlak dříve. A u Eduscha

si dnes už potřetí vybavila, jak šly na kávu především se sestrou.

Heike, její muž Klaus a syn Konrad – kterému bylo sice teprve dvanáct, ale na sobě měl košili a manšestráky – zazvonili o deset minut dříve, než bylo domluveno. Carola právě zametala drobký na podlaze. Děti tetě ihned otevřely, takže Carola vítala sestru se smetáčkem a lopatkou v ruce.

Posledních pět minut si Carola plánovala na řasenku a růž na tváře, ale na to už bylo nyní příliš pozdě.

„To je skvělé, že se vidíme!“ zvolala Heike a Klaus horlivě přikyvoval. Heike měla na sobě kostýmek v modrých a zelených odstínech, vlasy si vyfoukala do nadýchaných vln. *Vypadá dobře*, pomyslela si Carola, když si svou starší sestru prohlédla. Heike ale Carolinu pozornost velmi rychle odvedla ke krabici, kterou držela v ruce.

Donesla ji jako svatý grál k jídelnímu stolu, položila ji a otevřela víko.

„Na pár hodin jsem si dnes stoupla do kuchyně, abych vám mohla donést ořechovo-šlehačkový dort. Víím, že na pečení nemáš čas.“

„Tý jo, ten je fakt hustej!“ zvolal Thomas, když uviděl karamelový sen běžové barvy posypaný krokantem. Carola přemítala, kde je Andreas. Před půl hodinou se zavřel do koupelny. Polovinu noci totiž psal a pak spal až do poledne.

Carola pohladila Thomase po vlasech a jemně ho opravila: „Ano, ten dort vypadá nádherně.“

„To zní o dost lépe,“ odpověděla Heike a pošeptala Carole, jak je ráda, že Konrad nemusí chodit do družiny, protože tam by pochytil jen takové výrazy, o kterých by ani nevěděl, co znamenají. No, ale družina je pořád lepší než děti ze zámku, žvanila Heike dál, přestože Caroliny děti nechodily po škole ani do družiny, ani se o sebe nemusely postarat samy, ale měl je na starosti otec.

Když Andreas s rozcuchanými, ještě vlhkými vlasy konečně vyšel z koupelny, letmo Carolu políbil a až poté pozdravil příbuzné, rozlilo se jí po těle teplo, které rozpustilo nepohodu způsobenou sestřiným popichováním. Chvilí si příjemně povídali, děti pily jahodový koktejl a dospělí kávu. V osmi lidech snědli ten nádherný dort rychle. Koupenný balený čokoládový koláč nechala Carola ve spižárně. Jednak nechtěla slyšet žádné poznámky o tom, jestli se v kurzu vedení domácnosti učila, jak rozbalovat koupené koláče, jednak do sebe nechtěla v následujících dvou dnech soukat jeho zbytky. A navíc se jí stále ještě nepodařilo shodit těch pár kilo navíc, které nabrala v těhotenství, přestože jejímu nejmladšímu dítěti už bylo pět.

Pod stolem Carola neustále hledala Andreasovu ruku a našťestí ji vždy našla, ochotnou opětovat její stisk. Konrad zrovna rozlil na ubrus růžové mléko a zdvořile poprosil o ubrousek.

Maike, která bratrance zbožňovala, vyskočila, aby otevřela skříň v jídelně. Zároveň vyskočila i Carola a zavolala: „Přinesu z kuchyně hadr!“

Ale už bylo pozdě. Když Maike otevřela vrchní dvířka skříně, vypadly z ní nejen ubrousky, ale i školní sešity, několik pomalovaných vyfouknutých vajíček, příšerka z modelíny, tužky, napůl vypálené svíčky nejrůznějších barev a trpaslík v čepičce, který se Carole sice vůbec nelíbil, ale byla škoda ho vyhodit. Nakonec vypadl ještě náusťtek k dřevěné flétně. Carola všechno zvedla a položila k dalším věcem ležícím na polici. Těsně před návštěvou to uklidila – všechno rychle nacpala do skříně a dvířka s námahou zavřela. Vlastně by to bylo k smíchu, kdyby ji ovšem sestřina poznámka nepřivedla téměř k slzám.

„No, všechno najednou se prostě zvládnout nedá.“

Tato věta Carole zněla v uších ještě v okamžiku, kdy konečně přijížděl vlak. Společně s nějakou vystresovanou

maminkou vytlačily po schodech nahoru kočárek, poté si našla volné místo k sezení, i když to bylo jen pár stanic.

Ale ona přece chce zvládnout všechno najednou! Přijmenším všechno, co je důležité! Ale i ona by tak ráda měla někdy pocit, že má pauzu, volno, opravdovou dovolenou. Zastavit se. Mít pro jednu pocit, že všechno zvládla.

Ale neměla ani pauzu, ani ji nečekalo třeba jen krátké zastavení. A už vůbec ne, když Carola kráčela po obvyklé cestě čtvrtí, v níž stála Nemocnice sv. Vavřince. Pracovala v ní jako porodní asistentka. Ulici uzavřeli kvůli staveništi a dlažba, po které několikrát týdně chodila, byla vytrhaná. Dobře, v asfaltu se sem tam objevilo pár trhlin, kterými se drze draly na světlo pampelišky. Tak jako v tom dětském televizním pořadu s Peterem Lustigem, který bydlel v maringotce a vyprávěl dětem o ochraně životního prostředí. Tahle ulice mohla pro Carolu klidně zůstat tak, jak vypadala dřív, nejen kvůli těm něžným květkám – někdo to ovšem musel mít zase jednou úplně perfektní!

Carola přidala do kroku, protože musela stavenišť obejít. Procházela kolem hezkých starých budov, krámků, knihkupectví a kavárny, kde už sedělo několik lidí, užívalo si jarního počasí a vychutnávalo si první šálek kávy venku.

Na konci ulice se zastavila. Měla dojem, že jí ta budova, ke které došla, něco šeptá. Vysoká, úzká stará budova stála tam, kde se ulice rozdělovala do dvou klidnějších cest. Dřevěné dveře v cihlové stavbě na Carolu působily jako obrovská ústa. Ústa, která šeptala: *sundej ze mě ten ošklivý štít. Jsem předurčena k lepším věcem, než aby se tady rozlévalo po litrech pivo.* Carola si připadala tak trochu jako Helenka z pohádky o Bílé paní. Má skutečně právě ona sundat plastovou ceduli s nápisem *Hostinec*, který se vůbec nehodí k dekorativním oknům a ozdobné fasádě? Písmo ve stylu moderního kurentu, které hyzdilo už od počátku osmdesá-

tých let každou druhou hospodu a vůbec nebylo v souladu s onou důstojnou budovou?

Carola vzhledla nahoru a prohlížela si fasádu. Čtyři patra před ní se tyčila jako věž. I kdyby vystoupala ty tři kamenné schody ke dveřím, na ceduli by nedosáhla a odmontovat ji by stejně nezvládla. A visela tam ještě jedna cedule, která svědčila o tom, že ta první brzo zmizí. *K pronájmu*, stálo na ní, a pod tím telefonní číslo s kolínskou předvolbou.

Carola přesto vyšla na schody, dokonce se pokusila zmáčknout kliku, ale dveře nepovolily. Malým okýnkem ve dveřích bylo však dobře vidět dovnitř. Velká místnost se šikmými zdmi vytvářela dojem, že rozevívá náruč. Byla prázdná a už nyní velmi světlá, přestože okna byla úplně zaprášená. Dalo by se tady tančit nebo prostě jen ležet uprostřed místnosti a zírat na vysoký strop.

Carola milovala staré domy. Takže tento, navíc opuštěný, podněcoval její fantazii. A samozřejmě byl nesmysl si zaznamenat to číslo – navíc u sebe neměla ani lísteček, ani tužku. Přesto nemohla jinak, ještě chvíli setrvala na schodech a užívala si ten klid, který si ve skutečnosti nemohla dovolit, pokud chtěla přijít včas. Nějak se nemohla zbavit dojmu, že tento dům v ulici Cranachstraße 21 bude v jejím životě hrát zásadní roli.

Ella

Ella byla zvyklá, že na ni lidé zírají, i když měla na sobě starorůžovou uniformu porodních asistentek. Její ženské křivky neschovaly ani široké kalhoty nebo volný vrchní díl z pevné látky – a její jižanskou krásu nezakrylo ani to, když si černé vlasy stáhla dozadu a svázala sametovou stužkou. Plné rty a tmavé oči zdědila po svém otci, který přišel do

Kolína nad Rýnem v roce 1956 jako gastarbeiter a – jak s oblibou říkával – zůstal zde jen kvůli lásce. Většina jeho kolegů zůstala i bez lásky, ale Ernesto zde byl šťastný. I teď.

I přes počáteční odpor rodičů z matčiny strany, kteří si přáli, aby jejich dcera dokončila studium a stala se učitelkou němčiny, si on a její matka Anneliese vybudovali krásný život a stali se hrdými rodiči tří okouzlujících dcer. Ella měla ovšem neustále pocit, že její matce něco chybí. Všechny děti už dospěly. Elle bylo dvaadvacet, byla prostřední dcerou a sdílela pokoj s mladší sestrou Carlou, přestože i ta už brzy dospěje.

Pokud na ni některý z mužů, kteří si v pyžamu dopřávali cigaretu v kuřárně, nebo některý z lékařů příliš dlouho zíral, zírala na něho Ella prostě taky. A pokud onen muž vypadal sympaticky, usmála se, což většinu z nich s konečnou platností přimělo k tomu, aby odvrátili zrak. S doktorem Christianem Wiedermeyerem si tuto strategii ovšem k srdci nevzala, spíš se ze začátku dívala jinam ona, protože si nikdy nechtěla nic začít s žádným lékařem. A od prvního okamžiku věděla, že – kdyby se na něho být jen jednou déle zadívala – by se do něho zamilovala. Právě tohle ho nejspíš lákalo a přimělo k tomu, aby se jí dvořil tak dlouho, až ji nakonec směl pozvat na kávu, při které už zrak neodvracela. No, a na konci jí zlomil srdce, i když ne tolik, aby ztratila víru ve velkou lásku, která na ni určitě někde čeká. Ella se stala porodní asistentkou v neposlední řadě proto, že milovala miminka a sama by jednou chtěla mít nejméně tři děti. Náhodou nebo šťastným řízením osudu – Ella věřila spíše v to druhé – byla při tom, když její nejstarší sestra Maria přivedla na svět dceru.

Ella vyjela výtahem na porodnické oddělení a oddělení šestinedělí, kde to vonělo nejen po dezinfekci, plenkách a kojeneckém mléku, ale také po štěstí, naději a novém začátku. V porodnici na ni také nezíral téměř žádný muž,

protože naprostá většina z nich měla oči jen pro svá děťátka, jako kdyby byla to nejkrásnější na celém světě. A přesně tak by to také mělo být!

Ella složila zkoušky s vyznamenáním a nyní pracovala v Nemocnici sv. Vavřince teprve druhý týden. Sama ještě nemohla doprovázet žádný porod, ale měla naději, že tomu tak brzo bude. Nejpozději v okamžiku, kdy bude porodní sál prskat ve švech, bude moci dokázat, že není třeba k tomuto přirozenému procesu přivolávat ani lékaře, ani zkušenou porodní asistentku, aby se jí dívali pod ruce.

Ella si vydezinfikovala ruce a nasála pach, který jí připomínal výlety s otcem. Pach benzínových pump. Na pumpě stavěli, když si chtěli koupit zmrzlinu. Než si s někým stihla promluvit o tom, co je třeba dnes udělat, všimla si hloučku lidí před výtahem pro pacienty. Susanne, vždy dobře naložená porodní asistentka, která jí pokaždé s andělskou trpělivostí odpovídala na všechny otázky, a jedna ze sester předávaly nějakou ženu na vozík. Ella se ani nemusela ptát, když se podívala do Susannina napjatého obličeje. Akutní císařský řez. Pacientky s plánovaným císařským řezem už dávno ležely na dospávacím pokoji a jejich děťátka na novorozeneckém oddělení.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se přesto v sesterně vrchní sestry Hilde, která si právě vkládala do úst pralinku Mon Chéri. Jeden novopečený tatínek jí věnoval krabičku bonbónů pro *pilné pomocnice*.

„Samozřejmě že ne! Jsme v nemocnici a většina žen je v situaci, kdy litují, že chlapa vůbec pustily dovnitř! Tolik oplétaček kvůli deseti minutám zábavy!“ Vrchní sestra se zasmála vlastní poznámce – tak hrozné to tedy být nemohlo. Ella si kladla otázku, proč tahle ve skutečnosti dobromyslná žena, která ještě navíc pracovala v porodnici, často mluvila tak, jako by si tady ženy nechávaly z břicha vyndávat žlučník, a ne ten okouzující malý zázrak. Ale možná,

že tady skončila jen proto, že na všech ostatních nemocničních odděleních už měli plno. A sestra Hilde uměla organizovat, o tom nebylo pochyb! To bylo v porodnici skutečné umění, protože tady to šlo podle plánu jen zřídka.

„Ello, to už stačilo! Dobře, že tu jsi, postarej se o pokoje 25 až 30, jsou tam nějaké problémy s prsy, léků na zastavení kojení máme dostatek, a pacientce 27 se musí zkontrolovat zašití hráze. A léků jim rozdej prosím dost, to věčné fňukání už mi jde na nervy.“

„Jo, jo!“ odpověděla Ella ironicky, protože by jí jakákoli jiná reakce připadala nepřiměřená. Sestra Hilde byla v jádru něžná bytost, ale ta se skrývala někde pod všemi těmi vrstvami tuku. Takové vrstvy by byly znakem cti každé italské mámy, která pokaždé snědla půlku těstovin určených dětem, protože jich uvařila dvakrát tolik.

Než si Ella vyzvedla na sesterně podklady a léky, vyšel jí vstříc muž v džínách a havajské košili, jehož výraz se k látce potištené sluníčky a palmami příliš nehodil – spíše připomínal bouřkový mrak.

„Hledám svoji ženu. Anitu Bergerovou.“

Nebyl o moc starší než Ella. Pravděpodobně jeho první dítě. Kdyby to bylo jeho třetí, s klidem by čekal, až mu z nemocnice zavolají. Ella si ještě o dnešních pacientkách nestihla udělat přehled.

„Nemějte strach, pane Bergere, ráda vám pomůžu. Podívám se, jestli jsme vaši ženu přijali.“

„Víte, vlastně jsem měl přijít domů až dnes odpoledne, ale měl jsem takový divný pocit, tak jsem jí zkusil zavolat. Manželka mi to nezvedla, přestože jindy je u telefonu vždycky. Necítila se dnes ráno dobře, ale myslela si, že to je v jejím stavu normální. A potom jsem jel domů a našel tam jen lísteček, že jede do nemocnice!“

Ella se musela usmát, protože ten muž byl až dojemně rozrušený. Určitě z něj bude starostlivý otec.

„Ano, pane Bergere, možná právě rodí, a brzo jí budete moci poblahopřát.“

Ella se mu podívala pozorně do očí. Zřídka kdy se stávalo, že by nějaký muž poslouchal svůj vnitřní hlas natolik, že by dokonce odešel z práce. Vzpomněla si na ženu na lehátku před výtahem. Jak spěchali. Ella mu položila ruku na rameno.

„Počkejte, všechno bude v pořádku! Určitě si svoje děťátko už dneska pochováte!“

A Ella to tak skutečně myslela. Bůh by tomu muži přece neposílal vnuknutí, že má zajet za svou ženou, aby nakonec přijel pozdě. Nebo mu ten vnitřní hlas měl umožnit jen poslední rozloučení?

„Opravdu si to myslíte?“ Díval se na ni prosebně, jako by měla jeho osud ve svých rukou.

„Ano, opravdu si to myslím!“ řekla Ella pevně.

Susanne opět stála u okna, ze kterého dnes pozorovala východ slunce. Teď jako o závod svítilo polední slunce a ozařovalo záhony oranžově, žlutě a bíle kvetoucích narcisů před nemocnicí. Jak rychle se život obrátil vzhůru nohama! Jak rychle se všechno proměnilo! Jak rychle se špatně rozhodla! Ale copak měla na vybranou?

„Susanne!“

Kdo ji to volal? Ten hlas hned nepoznala.

Většina rodiček jí říkala „sestro“, málokterá ji znala jménem. Pravděpodobně už bylo dost těžké shodnout se na jménu pro dítě, vždyť i jí by připadalo až příliš, kdyby si měla pamatovat ještě jména neustále se měnících porodních asistentek a sester. Když se Susanne otočila, uviděla novou porodní asistentku, která u nich nedávno – těsně po škole – začala pracovat.

„Ach, Ello!“ Měla ráda tuhle mladou, energickou ženu, která ji o přestávkách neustále zasypávala otázkami.

„Susanne, prosím řekni mi, že je Anita Bergerová v pořádku!“

Anita Bergerová. V jejím případě se rozhodla správně. Ella před ní stála a dívala se na ni velkýma, tmavýma očima. Odhodlaně, jako by mohla špatnou novinu jednoduše smést ze stolu. Susanne se usmála.

„Anita Bergerová bude úplně zdravá. Gestóza. Šla na císařský řez právě včas.“

„A dítě?“

„Má se čile k světu. Dětská sestra ho právě koupe.“

„Díky bohu! Už jsem se obávala nejhoršího, když jsem vás viděla u výtahu. Otec sedí v místnosti pro návštěvy, slíbila jsem mu, že se po jeho paní podívám. Měl takovou divnou předtuchu a ta se mu potvrdila. Jsem ráda, že se mamince i miminku daří dobře!“

Susanne si všimla, že se v Elliných očích zatřpytily slzy, a když ji Ella objala, měla jen krůček k tomu, aby se taky rozplakala.

„Já taky,“ odpověděla, vyprostila se z jejího objetí a rozpačitě hleděla na šedivé lino. Jak Ella zvládne pracovat delší dobu jako porodní asistentka, když si každý případ tak bere? Jednou přijde okamžik, kdy nebude matce nebo dítěti možné pomoci. To se naštěstí stávalo zřídka, ale o to bolestnější to bylo. Je potřeba mít kolem srdce nějaký kruhový, nejen v tomhle zaměstnání, ale po celý život, pomyslela si Susanne. A kolem Ellina srdce takový ochranný kruhový pravděpodobně vyroste sám od sebe, o to se postará každý právě uplynulý rok.

Na chodbu přišla starší dáma a v jedné ze skříní hledala vázu. Chovala se, jako by jí to tady patřilo. Možná právě navštívila svého pátého vnoučka a cítila se tady jako doma. Za dámou se objevila Carola. Blondáté vlasy svázané do

copu měla zpcené, přestože byla ve službě zatím jen pár hodin.

„Bože, to byl ale rychlý porod! Paní jsem vyšetřila – a ona pak už jen třikrát zatačila. Nechybělo málo a porodila by ve výtahu! A umírám hlady, půjdete teď někdo na oběd?“

O chvíli později seděla Susanne s Ellou a Carolou v nemocniční kantýně, kam chodili na jídlo jak zaměstnanci, tak pacienti. I tady bylo všechno bílé a šedé, a především lehce omyvatelné. Ani ošklivé a přeplácané obrázky klaunů neudělaly z kantýny veselejší místo. Ale většina návštěvníků měla dost co dělat sama se sebou, takže nevkusný interiér pro ně nepředstavoval sebemenší problém.

„Mohla jsem si na sesterně dát ty likérové pralinky, ale na lačný žaludek bych se asi rychle opila.“

Carola si pochutnávala na vlažných kantýnských lasagních, jako kdyby tři dny nejedla. Susanne se musela usmát, když viděla její červené tváře a zpcené vlasy. A musela myslet na to, s čím se jí Carola svěřila, když si Ella šla pro pití – že by raději jedla jen se Susanne samotnou. Zřejmě si chtěla vylít srdce a vyprávět jí o své chaotické rodině. „Takhle to dál nejde, jinak mě brzo odvezou. Ovšem doufám, že ne do porodnice!“ dodala ještě.

„Ale Carolo, jsi ten nejšťastnější člověk pod sluncem! Jen počkej, jak ráda budeš na tohle všechno vzpomínat, až ti děti vyrostou.“

Pro Susanne představovaly rodinu její kolegyně a Ellu přijala do srdce taky velmi rychle. Carola se však stala její opravdovou přítelkyní.

„I wanna dance with somebody... with somebody to love me,“ zpívala Ella tiše s Whitney Houston písničku, která se linula z reproduktorů umístěných za nimi.

Carola mladou ženu, která měla ještě veškeré rozhodování ohledně zakládání rodiny před sebou, chvíli tiše pozorovala.

„Taky bych si ráda zase jednou zatancovala. A ani by mě ten chlap nemusel milovat, hlavně když mi nebude šlapat na nohy. No, vlastně by mi stačilo, kdybych si mohla zatancovat úplně sama! Jak jsem to dřív měla ráda! Každý víkend jsem strávila v klubu. A když jsem si jednou chtěla zatančit doma, tak Thomas přešel jehlou gramofonu přes vinyl tak, že Princův hlas byl ještě vyšší než obvykle.“

To si Susanne dokázala živě představit! Carolin syn Thomas byl pěkně divoký. Zřejmě byl jako batole tak sladký jen proto, aby mu matka odpustila všechny jeho experimenty a výbuchy vzteku.

„Tak to prostě udělej! Vezmi Andream, a já vám pohlídám děti!“ Susanne by klidně vypomohla a postarala se Carole o děti častěji. Vložila si do úst krocketu, které měla před sebou na talíři se salátem a řízkem. Jen Ella ujídala tajně pod stolem chleba přinesený z domova.

„Ale vůbec netuším, jestli by nás na diskotéku ještě pustili. Uteče pár let a budu tam moct vyzvedávat děti,“ odlehčila Carola téma, jakmile začalo být trochu vážné. Susanne musela polknout, když si uvědomila, co Carola právě řekla. Ellin výraz Susanne naopak zase rozveselil – Ella vypadala totiž tak, jako kdyby představa, že ženy jako Carola nebo Susanne jdou na diskotéku, byla skutečně absurdní.

„Nebo bychom si prostě mohly my tři zajít někam na víno. Někam, kde to bude trochu útulnější než tady,“ navrhla Susanne. Ani ona už by si netroufla jít do tanečního klubu.

„Chcete něco říct? Dneska jsem viděla dům, kde je skvělý taneční sál. V Cranachstraße 21, přímo na rohu. Je k pronajmutí. Pronajmu si ho na měsíc a budeme tam ve vstupní

hale pořádat každý večer diskotéku!“ Carola zářila a náhle překypovala energii. „Co myslíte?“

„To zní skvěle!“ zvolala Ella a na hudbu z rádia udělala pár tanečních pohybů.

„Ty ses snad zbláznila!“ smála se Susanne a mávla rukou.

Susanne skončila v práci jako první. Nemohla jinak než si taky udělat zacházku, aby se podívala na ten opuštěný dům. Staré domy v sobě skrývaly příběhy – a hrály v nich často téměř hlavní roli. Ulice Cranachstraße ležela sice v opačném směru, než bylo Susannino bydliště, ale v jejích vlastních čtyřech stěnách ji stejně nečekalo nic zajímavého. Ani kočka, která by se jí otírala o nohy, jakmile by otevřela dveře. Susanne měla alergii na zvířecí srst, jinak by určitě nějaké domácí zvíře měla. Bylo tady příjemně, staré domy, útulná kavárna a úplně na konci, šikmo naproti tomu rohovému domu, stálo kolínské knihkupectví Nippes. Susanne dům dvakrát v půlkruhu obešla, než se odvážila vyjít ty tři schody nahoru. Skutečně. Byl k pronájmu, jak prozrazovala cedule na dveřích. Má si zaznamenat to číslo? Ale k čemu by jí to bylo?

Podívala se oknem do místnosti. Vypadala nádherně! Ani prázdnota nebo prach nic nezměnily na tom, že místnost působila nanejvýš slavnostním dojmem. Carola měla pravdu. Tady by se tančilo! Nebo by se tady daly pořádat kurzy pro těhotné! Kdo ví, třeba by se v domě našly i pokoje, kde by mohly ženy přivádět na svět děti? Susanne se vyděla. Ne, tenhle nápad byl bláznivý. V Holandsku bylo možná něco takového možné, ale tam se smělo taky hultit, jak jen hrdlo ráčí.

Zasmála se, jako by sama kouřila, a poplácala domovní zeď, jak kdyby to byla stará známá. Cihly byly vyhřáté od jarního sluníčka.

„Nic ve zlém! Sice se mi líbíš, ale myslím, že můj nápad je více než bláznivý!“

„Jste v pořádku?“

Susanne sebou leknutím trhla, obrátila se a klopýtala po schodech dolů. Zachytily ji silné paže. Horko jí vstoupilo do tváří. Ne proto, že muž, který ji držel, vypadal podobně jako herec Jeremy Irons, který se Susanne dost líbil, ale proto, že zrovna ona, která se za každých okolností ovládala, musela působit jako blázen. Jinak by jí bylo jedno, co si o ní tenhle chlápek s drzým úsměvem myslí.

„Ptám se kvůli tomu, že mluvíte s domem.“

„Vlastně jsem mluvila spíš sama se sebou.“

„Ale znělo to, že mu dáváte košem?“ zeptal se a o krok ustoupil, když už stála pevně oběma nohama na zemi.

„Komu?“

„No, tomu domu.“

„Aha, v tom případě mu žádným košem nedávám, protože jsme si spolu ještě ani nic nezačali.“

Proboha, to snad ne. Teď to muselo vypadat, že nemá všech pět pohromadě. Ale nemohla jinak, musela se smát. Vlastně se jen zřídka stávalo, že by se cítila tak pošetile. Možná to bylo způsobené také tím, že se cítila ještě trochu rozhozená z toho, jak dnes ráno zachránila život ženě i jejímu dítěti.

„No tak to jste mě uklidnila.“

„Proč?“ Proč nešla prostě dál? Proč se nechala zatáhnout do konverzace s nějakým úplně cizím mužem?

„Protože mám sám na tenhle dům zálsusk.“

„Opravdu?“

„Ano, mohlo by tam být nádherné knihkupectví.“

„To máte pravdu,“ Susanne si hned místo těhotných na balónech představovala regály s knihami a pohodlné křeslo na čtení.

„Čtete ráda?“

„Ano, velmi ráda,“ odpověděla Susanne bez rozmýšlení. Milovala přijít z práce domů, lehnout si na pohovku a ponořit se do knížky, ve které to nakonec všechno dobře dopadne, ať už si postavy předtím projdou sebevětším utrpením.

„Tak se u mě zastavte,“ ukázal po ulici směrem dolů. Před výlohou knihkupectví stál stolek se zlevněnými knihami, jak hlásala červená cedule.

„K čemu potřebujete druhý obchod?“ odpověděla a cítila, jak se vnitřně trochu stáhla do své ulity. Chtěl ji ten muž snad sbalit? Nebo ji chtěl získat jen jako zákaznici? Líbila by se jí spíše ta druhá možnost.

„Ne druhý, ale tahle prodejna by byla o trochu větší. A hezčí.“

Něco vyměnit jen kvůli tomu, že to druhé je hezčí, připadalo Susanne přehnané. „Víte, kolik má stát nájem?“ zeptala se, protože jí představu polic s knihami ve sluncem prosvětlené místnosti za dvěma Cranachstraße 21 překryl jiný obraz.

„Takže přece jen máte zájem?“ zeptal se. Copak se už nemusí pomalu vrátit do obchodu?

„Jen teoreticky.“

„Za celé přízemí 1500 marek. Pronajímatel už mi to ukazoval. Jsou tam ještě další místnosti. Daly by se strhnout zdi. To bych pak mohl konkurovat snad i knihkupectví Gonski na náměstí Neumarkt!“

„Tak to vám přeju hodně štěstí!“ Susanne se na muže s pronikavým pohledem ještě jednou nezávazně usmála a přemýšlela, kterým směrem by se nyní měla dát.

„A jak jsem řekl, pokud potřebujete nové čtivo, přijďte se ke mně podívat.“

„Možná,“ odpověděla, ale mezitím se rozhodla odejít směrem, který vedl pryč od knihkupectví. Nepůjde tam, i když se během toho krátkého rozhovoru cítila tak lehce

jako už několik let ne. A věděla, že muž, který vypadal jako Jeremy Irons a vlastnil knihkupectví, by jí mohl být nebezpečný. A Susanne nechce už nikdy v životě přestat mít své pocity pod kontrolou.

„Takže už nikdy nebudu moct mít dítě?“ Susanne se právě chystala ošetřit jizvu po císařském řezu, která bude už navždy zdobit břicho Anity Bergerové. Miminko spalo v místnosti pro kojence, stejně tak i dítě její sousedky – ta už seděla na posteli a pletla mu kabátek. Na uších měla nasazená sluchátka a poslouchala walkmana položeného na peřině.

„Nejdřív bych počkala na celkové zahojení, ale názor, že ženy po císařském řezu by už neměly otěhotnět, je už dávno překonaný.“ Susanne ošetřila oteklou jizvu jódem. „Ale nejméně rok byste počkat měla, paní Bergerová. Alespoň než byste počala další dítě. Intimně žít můžete už za asi šest týdnů, pokud vám bude dobře.“ Tím byl vyřízen také tento bod ze seznamu, který bylo třeba s rodičkami projednat. Samy od sebe se po prvním dítěti odvážily jen málo – které ženy zeptat, kdy opět mohou se svým partnerem spát. A pravděpodobně se na to většina z nich ani necítila.

„Jestli se na mě ještě vůbec někdy podívá, když mám takovou jizvu,“ poznamenala Anita Bergerová s povzdechem.

„Váš muž na mě působí velmi milým dojmem. Ta jizva mu bude už navždy připomínat, co jste kvůli vašemu společnému dítěti zvládla. Nedělejte si proto starosti.“ Susanne se na mladou matku usmála. „Jakmile se jizva zahojí, každodenní masáž měsíčkovým olejem jí napomůže, aby se i dále zatahovala.“

Anita Bergerová uchopila Susanninu ruku. To většina žen udělala jen během porodu. „Zachránila jste mi život. Doktor mi řekl, že bylo za pět minut dvanáct. Děkuju.“

Ta slova na Susanne zapůsobila jako teplá sprcha v mrazivý den.

„Ano, bylo to o fous, ale myslím, že váš anděl strážný to měl už od začátku ve svých rukách. A anděl vašeho syna také.“

„Raději nemyslím na to, co by se stalo, kdybych nejela na kliniku.“

Susanne cítila, jak je pro tu ženu důležité, aby o svém prožitku promluvila nahlas. „Ano, bylo dobře, že jste poslechla svůj vnitřní hlas.“ Stiskla jí ruku.

„Máte taky děti?“

Náhla otázka Susanne vyrazila dech. Nešlo přece o ni, ale o její pacientku. Než stihla odpovědět, vstoupili díky bohu do místnosti sestra Hilde s doktorem Kramerem a dvěma dalšími mladými muži v lékařských pláštích. Oběma asistujícím lékařům bylo něco přes dvacet a vypadali trochu vyplašeně.

„Dobré ráno, dámy,“ ujal se slova doktor Kramer. „Doufám, že nebudete mít nic proti tomu, když k ranní vizitě přivzu dva budoucí lékaře, kteří možná za pár let budou rodit vaše další dítě.“

Anita Bergerová otevřela pusy a zase ji zavřela, jako by nevěděla, zda vůbec smí protestovat. Pletoucí matka zřejmě už celý postup znala a odložila jehlice i walkmana na noční stolek.

„Promluvíme si zase příště,“ řekla Susanne Anitě Bergerové. Přestože jí chování doktora Kramera – který bez okolků dával najevo, že se tady nabízí ideální příležitost porovnat stav rodiček po spontánním porodu a po císařském řezu – připadalo netaktní, i tak se jí ulevilo, že nemusí odpovídat.

Kdyby Susanne ani ne za tři minuty nezavolali k dalšímu porodu a ten ji nepřivedl na úplně jiné myšlenky, měla by

pocit, že se propadá do nejtemnějšího okamžiku svého života.

Vstoupila do porodního sálu, kde uviděla ženu ve vysokém stupni těhotenství, jak se svým mužem chodí sem a tam a těžce dýchá. Nemocniční košilka byla napjatá, muž ji láskyplně podpíral.

„Dobrý den, jsem Susanne Winterová, v této směně budu vaší porodní asistentkou.“ Susanne se rozhodla, že jim ani nebude podávat ruku, protože ti dva nevypadali, že by se chtěli jeden druhého pustit. Srdečný úsměv stačil. Očividně se měli velice rádi a byli na sebe napojeni. Budoucí otec se na ni zpříma podíval, i když vypadal ještě ustaraněji než jeho žena.

„Děkuju, že se o nás postaráte,“ chopil se slova, „to je moje žena Heidi a já jsem Günther,“ představil je rovnou křestními jmény, což Susanne na okamžik trochu podráždilo. Normálně se s rodičkami a jejich muži oslovovali příjmeními, přestože s nimi sdílela jeden z nejintimnějších momentů jejich života.

„Jsem ráda, že vás poznávám, jmenuju se Susanne,“ rozhodla se, že zůstane u vykání, i když se budou oslovovat křestními jmény, aby si zachovala alespoň nějaký odstup. Tím byly vyřízeny formality, a soudě podle ženina rychlého dechu, dítě se asi narodí už během Susanniny služby.

„Je normální, že se dítě chce narodit uprostřed dne?“ zeptal se Günther. „Slyšel jsem, že většina miminek se rodí v noci. Hlavně ta první.“

„Je přece úplně jedno, kdy se narodí, Günthere!“ Heidi se chytila za bedra. Kontrakce. Ale Susanne si povšimla, že Heidi nesušovala jen tělesná bolest. Že byly těhotné ženy podrážděné, to bylo normální. Dokonce i některé jemné dámy svým mužům v bolestech nadávaly a klely jako dlaždič. Zejména to platilo pro ty, které si ještě během předpo-

rodního kurzu nedokázaly ani představit, že by mohly být nějak impertinentní.

„To je pravda, děti přicházejí na svět, kdy chtějí,“ Susanne se podívala do těhotenské průkazky. Prvorodička, třicet let, pětasedmdesát kilogramů, třicátý devátý týden těhotenství... Číslo, která svědčila o nekomplikovaném průběhu porodu.

„Heidi, ještě vás vyšetřím, abych zjistila, jak je děložní hrdlo otevřené. Günthere, mohla bych vás poprosit, abyste zatím počkal za dveřmi?“

Tak to bylo běžné, i když byl muž u porodu. Günther našťestí přikývl, ještě jednou Heidi pohladil po zádech a políbil ji do rezavých vlasů, jako kdyby neměl jen počkat pět minut na chodbě – ale jako kdyby na týden odjížděl.

Heidi vylezla do gynekologického křesla – nacházelo se v každém porodním sále. Susanne se posadila před Heidiny roztažené nohy a prohmatala děložní hrdlo. Jasně světlo nemilosrdně svítilo na oblast genitálií.

„Už jste otevřená na sedm centimetrů. To je skvělé! Mám vás oholit?“ zeptala se Susanne, a Heidi přikývla. Susanne považovala holení jako přípravu na možný nástřih hráze spíše za zbytečné, ale jako zaměstnankyně nemocnice se musela držet předpisů. Pokud se dítě chystalo na svět opravdu rychle, většinou na takové nepotřebné procedury, které zbytečně zasahují do ženy intimní sféry, rezignovala.

Když sebou Heidi cukla, zase žiletku, kterou právě vydala z bílé skříňky, položila.

„Není to nutné, nemusím to dělat.“

„To nevádí. Jen jsem trochu napjatá.“ Heidi se křečovitě chytla opěrky. Kontrakce. Susanne jí právě chtěla nemocniční košilkou přetáhnout přes nohy a pomoci z křesla, aby mohla během kontrakce chodit, když tu jí padl zrak na kousek kůže nedaleko hráze, který už stihla vyholit. Jizva. Někdy v minulosti měla poraněnou hráz. Způsob ošetření

jizvy nasvědčoval naštěstí tomu, že ho provedl profesionál. Ale také to naznačovalo, že Heidi už někdy rodila. Vyhledala její pohled, zatímco jí pomáhala dolů.

„Je možné, že víte, co vás čeká?“ zeptala se jemně.

Heidi se na ni vyděšeně podívala. „Můžete si to nechat pro sebe?“

Susanne se zachvěla. Heidi a její muž působili dojmem, že si bez výhrad důvěřují. Zasloužil si Günther, aby mu jeho žena lhala? Jaký důvod vedl Heidi k tomu, aby mu zatajila předešlý porod? A nejspíš nejen jemu, ale i své očividně ne příliš pečlivé gynekoložce. Co se s tím dítětem stalo? Podle předpisů se mělo hlásit vše, co bylo nějak nápadné. Často se jednalo o odložené děti. Ale existovaly i ženy, které daly své dítě zcela vědomě k adopci a chtěly zamést všechny stopy.

„Jak dlouho to je?“ zeptala se Susanne.

„Téměř deset let. Tenkrát jsem svého muže ještě vůbec neznala.“

Držet v sobě takové tajemství bylo samo o sobě hrozné. Susanne uvažovala o tom, že ještě mnohem horší muselo být to, že takové tajemství skrývala před milovaným mužem. Tolik blízký člověk se jí tím musel nesmírně vzdalovat. Neměla samozřejmě právo to odsuzovat. Tahle žena mohla mít své tajemství úplně stejně, jako ho měla ona sama.

„I když už je to nějakou dobu, druhý porod bude pravděpodobně jednodušší.“

Někdo zaklepal na dveře. „Všechno v pořádku? Už to trvá o dost déle než pět minut!“ Za dveřmi se ozval ustaraný manželův hlas.

„Všechno v pořádku, už to nebude trvat dlouho!“ zavolala Susanne a opět se tiše obrátila na Heidi.

„Bylo by lepší mu to říct. Miluje vás. Zvládne to a vám spadne kámen ze srdce. Ale je to samozřejmě vaše rozhodnutí. Nikomu nic neprozradím.“

V příštích dvou hodinách jí připadalo, že existuje jen tenhle pokoj. V porodním sále bylo šero a hodně dusno. Vůně levandulového masážního oleje, který Susanne nastávajícím rodičům připravila, se mísila s pachem potu. Vlasy, předtím tak pečlivě učesané, se Heidi nyní lepily na čelo, zatímco dýchala tak soustředěně, že v tu chvíli zřejmě skutečně vytěsnila všechny bolestné vzpomínky. To ostatně musela, protože při porodu je nutné se absolutně soustředit. A její hlasitý křik se dal přirovnat ke křiku vzpěrače, který už několik měsíců trénoval, aby uzvedl dvě stě kilo.

Susanne držela hlavičku dítěte. Poté vyklouzlo rychle ven i tělíčko. Byl to nádherný, silný chlapec. Günther, který celou dobu stál za svou ženou, se předklonil, aby se na svého syna podíval. Dotýkal se ho opatrně, jako by měl strach na něho sáhnout.

Susanne v jeho obličejí viděla lásku. Nebylo tomu tak u všech otců. Někteří lásku objevili až později, někteří nikdy, ale to byla výjimka. A Susanne viděla jen velmi málo rodičů vícekrát než jednou, přestože s nimi sdílela takový důležitý okamžik v jejich životě. Klučička začal plakat a Susanne ho položila Heidi na břicho. I matčin obličej se nyní proměnil, jako by ho zalila láska. Tento první drahocenný okamžik rodičům dopřávala, jak nejdéle to šlo.

„Moc vám blahopřeju. Věřím, že syn se u vás bude mít skvěle.“

Heidi plakala. Štěstím, ale i bolestí. Günther ji políbil. „To zvládneme. Ať se stane cokoli.“

„Chcete přestříhnout pupeční šňůru?“ zeptala se Susanne, přestože je jen velice nerada rušila. Ale nastal čas, aby tenhle nový človíček udělal první krok směrem k nezávislosti. Zatímco otec přestříhoval pupeční šňůru, která děťátko několik měsíců vyživovala, podívala se Heidi na Susanne.

„Děkuju,“ zašeptala. „Děkuju za všechno.“